

Anvisninger om strålerne

Individualisering og de syv stråletyper¹

Vi vil udtrykke disse syv stråletypers reaktion på individualiseringsprocessen (som er identifikation med formen) ved hjælp af syv okkulte udsagn, som hvis forstået ret kan anslå grundtonen for den nye psykologi. De angiver hovedimpulsen, den medfødte kvalitet og udviklingsteknikken. [Første sektion]

Når den tredje indvielse finder sted, og den i endnu højere grad vidt åbne dør toner frem for den indviede, vil han opdage betydningen af den form for virkeliggørelse, som her (i mangel af en bedre benævnelse) kaldes identifikation.² Disse sætninger er et forsøg på at give udtryk for nogle af den sande indviedes erkendelser, når han - ved den tredje indvielse - står foran englen og ser, at englen også forsvinder, således at der tilbage kun er bevidst viden og virkeliggørelse. [Anden sektion]

Første stråle

»Den velsignede flyver som en pil ind i materien. Han tilintetgør (eller afskærer) den vej, ad hvilken han kunne vende tilbage. Han fortaber sig i formens dybder.

Han hævder: 'Jeg vil vende tilbage. Min magt er stor. Jeg vil tilintetgøre alle hindringer. Intet kan standse udviklingen mod mit mål. Rundt om mig ligger det, jeg har tilintetgjort. Hvad skal jeg gøre?'

Svaret lyder: 'Skab orden ud af kaos, o pilgrim på dødens vej, denne er vejen for dig. Kærlighed må du lære. Styrke vil du få. Den rette brug af tilintetgørelse for at fremme Planen må være vejen for dig. Fastholden ved planetens rytme vil frigøre den skjulte velsignede og bringe orden'.«

¹ Reference: Alice A. Bailey. *Esoterisk Psykologi bind 2. side 46-49*

² Reference: Alice A. Bailey. *Esoterisk Psykologi bind 2. side 56-*

Første stråle. »Lad kræfterne mødes. Lad dem stige til det høje sted, og lad sjælen fra dette ophøjede sted se ud over en tilintetgjort verden. Lad da ordet lyde: 'Jeg består endda'.«

Anden stråle. »Lad alt blive draget til midtpunktet og således træde ind i den guddommelige kærligheds hjerte. Lad da sjælen fra dette punkt af sansende liv virkeliggøre Guds bevidsthed. Lad ordet genlyde i stilheden: 'Intet er, undtagen jeg'.«

Tredje stråle. »Lad herrens hærske, som responderer på ordet, indstille sine aktiviteter. Lad viden blive til visdom. Lad det vibrerende punkt blive det stille punkt og lad alle linjer samles i én. Lad sjælen erkende den ene i de mange og lad ordet lyde i fuldkommen forståelse: 'Jeg er arbejderen og arbejdet, den ene, som er'.«

Fjerde stråle. »Lad den ydre glans svinde bort og skønheden fra det indre lys åbenbare den ene. Lad harmoni erstatte disharmoni, og lad sjælen tale fra det skjulte lys' midtpunkt. Lad ordet tone: 'Skønhed og glans skjuler mig ikke. Jeg står åbenbart. Jeg er'.«

Femte stråle. »Lad de tre former for elektrisk energi stige opad til stedet for magt. Lad hovedets og hjertets kræfter og alle de nedre aspekter smelte sammen. Lad da sjælen se ud over en indre verden af guddommeligt lys. Lad ordet triumferende lyde: 'Jeg mestrede energi, for jeg er energi. Mesteren og det mestrede er ét'.«

Sjette stråle. »Lad alt begær ophøre. Lad al stræben slutte. Al søgen er forbi. Lad sjælen erkende, at den har nået målet og fra denne port til evigt liv og kosmisk fred lad ordet lyde: 'Jeg er den søgende og det søgte. Jeg hviler'.«

Syvende stråle. »Lad bygmestrene indstille deres arbejde. Templet er fuldført. Lad sjælen tage sin arv i besiddelse og fra det hellige sted befale, at alt arbejde skal ophøre. Lad da sjælen i den følgende stilhed fremsynge ordet: 'Det skabende arbejde er forbi. Jeg, skaberen, er. Intet andet forbliver, undtagen jeg'.«

Første stråle

»Nærværelsens engel står i det guddommelige lys – midtpunkt og mødested for mange kræfter. Disse kræfter mødes og sammenblandes. De fokuseres i hans hoved, han, som står foran englen.

Øje til øje, ansigt til ansigt, og hånd til hånd står de. Vilje forstærker vilje, og kærlighed møder kærlighed. Viljen-til-magt smelter sammen med viljen-til-kærlighed, og styrke mødes med visdom. Disse to er ét. Fra dette høje sted af enhed står den Ene, som er befriet, frem og siger: 'Jeg vender tilbage dertil, hvorfra jeg kom. Fra det formløse ind i formens verden begiver jeg mig. Jeg har vilje til at være, jeg har vilje til at arbejde. Jeg vil tjene og frelse. Jeg vil opløfte menneskeheden. Jeg tjener Planen ved viljens kraft, *helheden* med magt'.«

ANVISNING FOR FØRSTE STRÅLE

»Haven står åbenbaret. I ordnet skønhed lever dens blomster og træer. Summen af bier og insekter på deres vingede flugt høres overalt. Luften er fuld af duft. En overdådighed af farver mod den blå himmel ... Guds vind, Hans guddommelige ånde går hen over haven ... blomsterne ligger ned. Bøjede træer, hæret af vinden. Tilintetgørelse af al skønhed efterfølges af regnen. Himlen er sort. Undergangen ses. Så døden ...

Senere en anden have. Men det synes at ligge langt ude i tiden. Tilkald en gartner. Gartneren, sjælen, svarer. Kræv regnen, vinden, den brændende sol. Kald på gartneren. Lad da arbejdet gå videre. Altid går tilintetgørelse forud for skønhedens lov. Undergang går forud for det virkelige. Haven og gartneren må vågne. Arbejdet går videre.« [side 233 i bogen de 7 stråler af Alice A. Bailey]

Anden stråle

»Den velsignede byggede sig en ark. Stykke for stykke byggede han den og flød på vandenes dyb. Dybt skjulte han sig, og hans lys sås ikke mere - kun hans flydende ark.

Hans stemme hørtes: 'Jeg har bygget og bygget stærkt, men er fange i min bygning. Mit lys er skjult. Kun mit ord når ud. Rundt om mig er vand. Kan jeg vende tilbage dertil, hvorfra jeg kom? Er ordet stærkt nok til at åbne døren på vid gab? Hvad skal jeg gøre?'

Svaret lød: 'Byg nu en gennemskinnelig ark, der kan åbenbare lyset, o du arkens bygherre. Ved hjælp af det lys vil du åbenbare den oplyste vej. Evnen til på ny at opbygge, den rette brug af ordet og anvendelse af lyset - disse vil frigøre den velsignede, dybt skjult i arken'.«

Anden stråle

»Nærværelsens engel drager den vandrende til sig. Guddommelig kærlighed tiltrækker den søgende på Vejen. Sammensmeltningens punkt er nået.

Mund til mund, der åndes ud, der åndes ind. Hjerte til hjerte, disse tvende hjerteslag smelter sammen til ét. Fod til fod, styrken gives videre fra den større til den mindre, og således Kraft fylder ordet, åndedraget. Kærlighed fylder hjertet, livet. Aktivitet styrer betrædelse af Vejen. Disse tre frembringer sammensmeltningen. Alt er da tabt og vundet. betrædes Vejen.

Ordet lyder: 'Jeg betræder kærlighedens vej. Jeg elsker Planen. Til denne plan afstår jeg alt, hvad jeg har. Til helheden giver jeg mit hjertes dybe kærlighed. Jeg tjener Planen, jeg tjener *helheden* med kærlighed og forståelse'.«

ANVISNING FOR ANDEN STRÅLE

»Den lærde kender sandheden. Alt er åbenbaret ham. Omgivet af sine bøger og fordybet i tankeverdenen graver han sig ned som en muldvarp og finder sin vej i mørket. Han finder frem til kundskaben om verdens naturlige ting. Hans øje er lukket. Hans øjne er vidt åbne. Han dvæler i sin egen verden, inderligt tilfreds. Detalje efter detalje fylder hans tankeverdens indhold. Han oplagrer guldkornene af verdens kundskab, som et egern samler forråd af sine nødder. Forråds-kammeret er nu tilstrækkeligt fyldt ... Pludselig nedsænkes en spade, thi tænkere plejer sin tankes have og tilintetgør derved sindets gange. Undergangen indtræffer og tilintetgør hurtigt sindets forråds-kammer, den trygge sikkerhed, mørket og varmen fra den tilfredsstillende kundskabstørst. Alt er borte. Sommerens lys trænger ind, og sindets dunkle kroge ser lys ... Intet er tilbage, kun lys, og det kan ikke anvendes. Øjnene er blindede, og det ene øje ser ikke endnu ... Langsomt må visdommens øje åbnes. Langsomt må kærligheden til det sande, det smukke, det gode trænge ind i den verdslige tankes mørke gange. Langsomt må lysets fakkell, retfærdighedens ild brænde fortidens hengemte skatte, som endnu viser deres grundlæggende nytte ... De syv lysets veje må vænne den studerende fra at fæstne opmærksomheden på alt det, der er fundet, oplagret og anvendt. Det afviser han og finder vej ind i visdommens hal, som er bygget på en høj, og ikke dybt under jorden. Kun det åbnede øje kan finde denne vej.« [side 234 i bogen de 7 stråler af Alice A. Bailey]

Tredje stråle

»Den velsignede samlede styrke. Han skjulte sig bag et slør. Han indhyllede sig i det slør og skjulte helt sit ansigt. Intet var at se uden sløret og aktiv bevægelse. Bag sløret fandtes den latente tanke. Tanken brød frem. 'Bag dette mayas slør står jeg, en retninger. Kamplarmen, de mange våben, han havde lært at bruge, længslen efter ikke at kæmpe, ophidselsen over erkendelsen, at de, som han kæmpede mod, kun var brødre og ham selv, nederlagets kval, hans sejrs jubelsang - alt dette holdt ham nede.

Den velsignede betænkte sig og spurgte: 'Hvorfra kommer sejren og hvorfra nederlaget? Er jeg ikke selv den velsignede? Jeg vil påkalde englens om hjælp'. velsignet, men ikke åbenbaret. Min energi er stor, og ved min tankes hjælp kan jeg stille guddommens herlighed til skue.

Hvorledes kan jeg derfor tilkendegive denne sandhed? Hvad skal jeg gøre. Jeg vandrer i illusion'.

Ordet udgik: 'Alt er illusion, o skyggernes vogter. Kom ud i dagens lys. Vis den velsignedes skjulte herlighed, den Enes og Enestes herlighed. Herligheden og sandheden vil hurtigt tilintetgøre det, der har tilsløret sandheden. Den fangne kan gå frit. Sønderrivningen af det slør, der blinder, den klare udtale af sandheden og den rette handle måde vil skænke den velsignede den gyldne tråd, der vil bringe frigørelse fra hele jordtilværelsens labyrint'.«

Tredje stråle

»Nærværelsens engel står i centret af de hvirvlende kræfter. I lange evigheder har han stået således, centret for alle energier fra oven og fra neden.

Med intelligens virker englen for at få den *Ene*, som er foroven, og den, som er forneden, til at smelte sammen til ét. Med tolv klare toner lyder timeslaget, og de to er ét. Englen står henrevet. Øre til øre, bryst til bryst, højre hånd over venstre, de to, (som er de tre) frembringer sammensmeltningen af deres liv. Herligheden stråler. Sandheden er åbenbaret. Arbejdet er gjort.

Da råber mennesket, som er sjælen, med stor kraft: 'Jeg forstår Vejen - den indre vej, den tavse vej, den manifesterede vej, thi disse tre *veje* er ét. Planen udfolder sig på den ydre vej, den stiller sig selv til skue. *Helheden* vil stå åbenbaret. Denne plan kender jeg. Jeg har *vilje* til med kærlighed og intelligens at tjene denne plan'.«

ANVISNING FOR TREDJE STRÅLE

»Omgivet af en mangfoldighed af tråde, begravet i fold på fold af vævede stoffer, sidder væveren. Intet lys kan trænge ind, hvor han sidder. Ved skæret fra et lille lys, båret på toppen af hans hoved, ser han svagt. Han samler håndfuld efter håndfuld af tråde og søger at væve tæppet af sine tanker og sine drømme, sine ønsker og sine mål. Hans fødder bevæger sig ideligt, hans hænder arbejder hurtigt. Hans stemme synger uden ophør ordene: 'Jeg væver det mønster, jeg søger og holder af. Rendegarn og islæt er bestemt efter mit ønske. Jeg samler en tråd hist, en farve her, jeg samler dér en anden. Jeg blander farverne, og jeg ordner og blander trådene. Endnu kan jeg ikke se mønstret, men det vil sikkert stå mål med mit ønske.' Højlydte stemmer og en bevægelse uden for det dunkle kammer, hvor væveren sidder; de vokser i styrke og kraft. Et vindue går itu, og skønt væveren råber højt, blindet af det pludselige lys, skinner solen ind på hans vævede tæppe. Dets grimhed bliver således åbenbaret ... En stemme forkynder: 'Se ud ad dit vindue, væver, og se mønstret på himlen, planens forbillede, farven og skønheden i helheden. Tilintetgør det tæppe, som du i umindelige tider har vævet. Det opfylder ikke dit krav ... Væv så igen, væver. Væv ved dagens lys. Væv efterhånden, som du ser planen.'« [side 235 i bogen de 7 stråler af Alice A. Bailey]

Fjerde stråle

»Den velsignede styrtede sig ud i kamp. Han så tilværelsen som to stridende magter og bekæmpede dem begge. Tynget af det store krigsopbud stod han midtvejs og holdt udkig i to retninger. Kamplarmen, de mange våben, han havde lært at bruge, længslen efter ikke at kæmpe, ophidselsen over erkendelsen, at de, som han kæmpede mod, kun var brødre og ham selv, nederlagets kval, hans sejrs jubelsang - alt dette holdt ham ned.

Den velsignede betænkte sig og spurgte: 'Hvorfra kommer sejren og hvorfra nederlaget? Er jeg ikke selv den velsignede? Jeg vil påkalde englenerne om hjælp'.

Trompeten lød: 'Stå op og kæmp og forlig Herrens hære. Der er ingen kamp. Tving konflikten til at ophøre; anråb om fred for alle; skab ud af to én hær for Herren; lad sejr krone den velsignedes anstrengelser ved at harmonisere alt. Freden ligger bag de stridende energier'.«

Fjerde stråle

»Nærværelsens engel står i al sin enestående skønhed på den oplyste vej. Nærværelsens herlighed strømmer ud over slagmarken og bilægger fredeligt striden.

Krigeren står åbenbaret. Hans arbejde er til ende. Ryg mod ryg står englen og krigeren, deres auraer mødes i en strålende lyssfære. De to er ét.

Stemmen lyder: 'Harmoni er genoprettet, og Kærlighedens Herres skønhed stråler. Således er Planen. Således åbenbares helheden. Det højere og det lavere mødes; form og det formløse smelter sammen og kender sig som ét. I harmoni med alle forenede sjæle tjener jeg Planen'.«

ANVISNING FOR FJERDE STRÅLE

»'Jeg tager, jeg tilbereder og blander. Jeg sætter sammen det, som jeg ønsker. Jeg afstemmer det hele.' Sådan talte den, der blander, som han stod i sit dunkle kammer. 'Jeg erkender verdens skjulte skønhed. Farve kender jeg og lyd. Jeg hører sfærernes musik og tone efter tone, akkord efter akkord, de meddeler mig deres tanke. De stemmer, jeg hører, fængsler og drager mig, og med oprindelsen til disse lyde søger jeg at arbejde. Jeg søger at male og blande de nødvendige farver. Jeg må skabe den musik, der vil drage mig til dem, som holder af de billeder, jeg fremstiller, de farver, jeg blander, den musik, jeg kan fremkalde. Mig vil de derfor elske, mig vil de forgude ...' Men med ét lød der en gennemtrængende tone, en akkord, der fik blanderen af de liflige lyde til at forstumme. Hans toner døde bort i denne ene tone, og kun Guds store akkord hørtes. Et hav af lys skyllede ind. Hans farver falmede. Rundt om ham sås intet uden mørke, dog i det fjerne skimtedes svagt Guds lys. Den, der blander stod mellem sit nedre mørke og det blændende lys. Hans verden lå i ruiner omkring ham. Hans venner var borte. I stedet for harmoni var der mislyd. I stedet for skønhed var der gravens mørke ... Stemmen fremsagde derefter disse ord: 'Skab igen, mit barn, og byg og mal, og bland skønhedens toner, men denne gang for verden, ikke for dig selv.' Den, der blander, optog da atter sit arbejde og virkede igen.« [side 235 i bogen de 7 stråler af Alice A. Bailey]

Femte stråle

»Den velsignede stod frem i uvidenhed. Han vandrede i dybt åndeligt mørke. Han så ingen begrundelse for denne livsform. Han søgte blandt de mange tråde, der væver Herrens ydre klædning, og fandt de mange veje, der findes, og som fører til det evige vævs centrum. De former, der væver dette væv, skjuler den guddommelige virkelighed. Han forvild. Frygt opstod.

Han sagde til sig selv: 'Et andet mønster må væves, en anden klædning skabes. Hvad skal jeg gøre? Vis mig en anden måde at væve på'.

Ordet til ham kom som et trefoldigt svar. Hans sind var modtageligt for visionen, der klart var vakt: 'Sandheden ligger gemt på den ukendte vej. Nærværelsens engel vogter vejen. Sindet åbenbarer englen og døren. Bliv stående i denne nærværelse. Løft dine øjne. Gå ind ad den gyldne dør. Således vil englen, som er den velsignedes skygge, åbenbare den åbne dør. Også denne engel må forsvinde. Den velsignede bliver tilbage og går gennem den dør, ind i det sublime lys'.«

Femte stråle

»Nærværelsens engel tjener de tre, den foroven, den forneden og den, som altid er. (Dette refererer til, at englen på det femte plan helt afgjort mødes og kendes, og den højere triades tre aspekter - buddhi, den abstrakte tænkning og ånd - samt egoet i kausallegemet, og den lavere tænkning blandes og sammensmeltes her).

Den store triangel begynder sine omdrejninger, og dens stråler når ud i alle retninger og gennemtrænger *helheden*. Mennesket og englen står over for hinanden og ved, at de er den samme. Lyset, der stråler fra hjertet, struben og fra centret midtvejs, mødes og smelter sammen. De to er ét. Stemmen, der taler i stilheden, kan høres: 'Den magt, der kommer fra det højeste punkt, har nået det laveste. Planen kan nu blive kendt. Helheden kan stå åbenbaret. Kærligheden, der kommer fra hjertet, livet, der udgår fra Gud, har tjent Planen. Sindet, der forstår alt med visdom inden for Planens grænseområde, har nået de ydre grænser for Guds aktivitetssfære.

Den magt fylder mit liv. Den kærlighed optænder mit hjerte. Det sind oplyser hele min verden. Jeg tjener derfor Planen'.«

ANVISNING FOR FEMTE STRÅLE

»I det dybe indre af en pyramide, opbygget af sten på alle sider, i dette betagende steds dybe mørke arbejdede et sind og en hjerne (legemliggjort i et menneske). Uden for pyramiden befæstede Guds verden sig. Himlen var blå, vindene blæste frit; træer og blomster åbnede sig mod solen. Men i pyramiden, nede i dens dunkle laboratorium, stod en arbejder og arbejdede hårdt. Sine reagensglas og sine skrøbelige redskaber brugte han med flid. Kolber i lange rækker med deres flammende ild stod til smeltning, til blanding, til krystallisering, og til det, som krævede en spaltning. Heden var stærk. Arbejdet hårdt ... Mørke gange, under stadig opførelse, ledte opad til toppen. Dér stod et vindue vidt åbent mod den blå himmel og sendte én klar stråle ned til arbejderen i dybderne ... Han arbejdede og sled. Han kæmpede sig fremad mod sin drøm, mod visionen om en opdagelse omsider. Han fandt undertiden det, han søgte, og undertiden ikke, men aldrig fandt han det, der kunne give ham nøglen til alt det øvrige ... I dyb fortvivlelse råbte han på den Gud, han havde glemt: 'Giv mig nøglen. Alene kan jeg ikke gøre mere godt. Giv mig nøglen.' Da rådede der tavshed ... Gennem åbningen i pyramidens top, ud af den blå himmel, kom en nøgle. Den landede for den modløse arbejders fødder. Nøglen var af det pureste guld, som en lysstråle; på nøglen en seddel med disse ord skrevet med blå: 'Tilintetgør det, som du har bygget op, og byg på ny. Men byg først, når du har bestaget den opadgående vej, har krydset trængslens smalle gang og er kommet ind i lyset i kongens kammer. Byg fra højderne og forkynd således dybdernes værd.' Arbejderen tilintetgjorde da genstandene fra sit tidligere værk, idet han sparede tre skatte, som han vidste var gode, og som kunne tåle lyset. Han kæmpede sig vej mod kongens kammer. Og stadigt kæmper han.« [side 236 i bogen de 7 stråler af Alice A. Bailey]

Sjette stråle

»Den velsignede opfangede visionen om vejen og fulgte den betingelsesløst. Raseri kendetegnede hans anstrengelser. Vejen førte ned i det dualistiske livs verden. Mellem modsætningernes par tog han ophold, og idet han svingede imellem dem, hældende snart mod den ene snart mod den anden, lyste flygtige glimt af målet. Han svingede midt i den åbne himmel. Han søgte at svinge ind i det strålende lys, hvor døren til den højere *vej* fandtes. Men stadigt svingede han mellem modsætningernes par.

Til sidst sagde han til sig selv: 'Det synes, som om jeg ikke kan finde vejen. Jeg prøver den ene vej og betræder med fasthed den anden vej, og altid med det inderligste ønske. Jeg forsøger alle veje. Hvad skal jeg gøre for at finde *Vejen*'?

Der lød et råb. Det syntes at komme fra hans hjertes dyb: 'Betræd, o pilgrim, det sansende livs vej, den midterste, oplyste vej. Den går lige mellem to verdener. Find den snævre middelvej. Den fører dig til målet. Søg den erkendende besindighed, der fører til bekræftende udholdenhed. Ved at fastholde den valgte vej og ignorere modsætningernes par vil den velsignede bringes ind på den oplyste vej, ind til glæden over det held, der har vist sig'.«

Sjette stråle

»Nærværelsens engel stiger ned, og i midtvejspunktet gennemtrænger den blændværkets tåge. Vejen ligger klar. Den Ene, som betræder Vejen og holder op med at kæmpe, som brydes blindt med de to, der søger at hindre og blinde, ser, at vejen er fri. Den ligger åbenbaret. Han trækker sig tilbage fra kampen og larmen. Han finder vej ind i nærværelsen. Knæ til knæ, fod til fod står de. Hånd til hånd og bryst til bryst, pande til pande, se dem stå. Og således smelter de sammen og bliver ét.

Fanfaren blæses: 'Kampen er ikke mere. Slaget er endt. Blændværk og skyer er forsvundet. *Dagens* lys og herlighed er hos os nu. Det lys åbenbarer Planen. Helheden er med os. Hensigten er åbenbaret. Med alt, hvad jeg har, tjener jeg denne Plan'.«

ANVISNING FOR SJETTE STRÅLE

»'Jeg elsker og lever og elsker igen,' råbte højt den sanseløse tilhænger, blindet af sin brændende længsel efter læreren og efter sandheden, og han så intet uden det, der lå foran ham. Han havde for begge øjne de skyklapper, der kendetegner enhver fanatisk, guddommelig oplevelse. Kun den lange og snævre tunnel var hans hjem og hans sted for høj stræben. Han havde ingen anden vision end den, der var foran hans øjne. Han havde ingen horisont – ingen højde, ingen dybde, intet vidt udsyn. Der var kun plads til at gå én vej. Han gik den vej alene eller slæbte dem med sig, der spurgte ham om vej. Han havde en vision, der skiftede, efterhånden som han kom frem, og som antog forskellige former. Hver vision var for ham symbolet på hans mest ophøjede drømme, højdepunktet for hans længsel. Han hastede gennem tunnelen og søgte det, der lå forude. Han så ikke meget og kun én ting ad gangen – et menneske eller en sandhed, en bibel eller billedet af hans gud, et ønskeobjekt, en drøm, men kun én ting. Undertiden sluttede han visionen, han så, i sine arme og fandt intet. Undertiden nåede han det menneske, som han elskede, og i stedet for den skønhed, han havde drømt om, fandt han et menneske som ham selv. Og sådan stræbte han. Han trættedes af sin søgen, han piskede sig frem til nye anstrengelser. Åbningen tilslørede sit lys. En skodde syntes at lukke. Visionen, han havde haft, skinnede ikke længere. Tilhængerens snublede i mørket. Livet sluttede, og tankens verden var borte ... Han syntes at svæve frit. Han hang med intet under sig, foran sig, bag sig og oven over sig. For ham var der intet. Dybt inde fra sit hjertes tempel hørte han et ord. Det talte med klarhed og styrke: 'Se dybt indad, rundt om, til alle sider. Lyset er overalt, i dit hjerte, i mig, i alt, som ånder, i alt, som er. Tilintetgør din tunnel, som du gennem tiderne har bygget. Stå frit, i hele verdens varetægt.' Tilhængerens svarede: 'Hvordan skal jeg bryde min tunnel ned? Hvordan kan jeg finde en vej?' Der kom intet svar ... En anden pilgrim dukkede op i mørket, og famlende fandt han tilhængerens. 'Før mig og andre til lyset,' råbte han. Tilhængerens fandt ingen ord, ingen leder viste sig, ingen sandhedsformler, ingen fremgangsmåder eller ceremonier. Han erkendte sig selv som leder og ledte andre til lyset – det lys, der skinnede til alle sider. Han arbejdede og kæmpede sig frem. Hans hånd holdt andres, og for deres skyld skjulte han sin skam, sin frygt, sin håbløshed og sin fortvivlelse. Han talte om sikkerhed og tro på livet, tro på lys og på Gud, på kærlighed og forståelse ... Hans tunnel forsvandt. Han bemærkede ikke tabet. På verdens legeplads stod han sammen med mange legekammerater midt i dagens lys. I det fjerne lå et bjerg i blålig dis, og fra dets top lød en stemme, som sagde: 'Nærm dig frimodigt bjergets top og lær på dets højeste punkt en frelsers invokation.' Mod denne store opgaverettede tilhængerens, nu en leder, sine energier. Han følger stadig denne vej ...« [side 238 i bogen de 7 stråler af Alice A. Bailey]

Syvende stråle

»Den velsignede søgte den vej, der førte til form, men holdt fast ved magikerens hånd. Han søgte at forsones pilgrimmen, som var ham selv, med formlivet. Han søgte at bringe den kaotiske verden, hvori han befandt sig, ind i en slags orden. Han vandrede langt ind i de dybeste dyb og nedsænkedes i kaos og uorden. Han kunne ikke forstå, men holdt stadigt fast ved magikerens hånd. Han søgte at skabe den orden, som hans sjæl krævede. Han talte med alle, han mødte, men hans rådvildhed øgedes.

Han talte til magikeren således: 'Skaberens veje må være gode. Bag alt det, der synes at være, må der være en plan. Lær mig formålet med det hele. Hvordan kan jeg virke, nedsænket i den dybeste materie? Fortæl mig, hvad jeg skal gøre'.

Magikeren sagde: 'Lyt, o du, der arbejder i den fjerneste verden, til tidernes rytme. Mærk hjertepulsslaget i det, der er guddommeligt. Træk dig tilbage i stilheden og bring dig i harmoni med helheden. Vov dig så frem. Skab den rette rytme, bring orden i livsformerne, som må give udtryk for guddommens plan'.

Syvende stråle

»Nærværelsens engel hæver den ene hånd mod himlens blå. Han sænker dybt den anden i formernes hav. Således forbinder han formens verden og det formløse liv. Himlen bringer han til jorden, jorden til himlen. Dette ved mennesket, som står foran englen. Han fatter meningen med det viste tegn, som englen højt holder hævet. (Så følger en sætning, som det er umuligt at oversætte til moderne sprog. Den tilkendegiver den fuldstændige sammensmeltning, som mystikeren søger at udtrykke i vendinger som 'himmelsk bryllup', og som er blevet fordrejet i den falske lære om seksualmagi. Denne sætning, udtrykt ved et malet symbol, symboliserer fuldstændig enhed mellem det ydre og det indre, det objektive og det subjektive, mellem ånd og materie og mellem det fysiske og det essentielle).

De to er ét. Der er intet mere at forstå. Ordet er klart og åbenbart. Arbejdet ses fuldbåret. Helheden skues. Det magiske arbejde er udført. Igen er de to ét. Planen er tjent. Intet ord er da nødvendigt mere.«

ANVISNING FOR SYVENDE STRÅLE

»Under en hvælving mellem to rum stod den syvende magiker. Det ene rum var fuldt af lys, liv og kraft, af en stilhed, der vidnede om hensigt og om en skønhed, der vidnede om det ydre rum. Det andet rum var fuldt af bevægelse, en genlyd af stor aktivitet, af kaos uden form, af arbejde uden noget virkeligt mål. Magikerens øjne var fæstnet på kaos. Han yndede det ikke. Han vendte ryggen til det rum, hvor livfuld stilhed rådede. Han vidste ikke af det. Hvælvingen ovenover skælvede ... Han udbrød sagte i fortvivlelse: 'I umindelige tider har jeg stået og søgt at løse dette rums problem, at forandre kaos sådan, at skønheden måtte kunne lyse som mit ønskes mål. Jeg søgte at væve disse farver ind i en drøm af skønhed og at harmonisere de mange lyde. Det lykkedes ikke. Der ses kun min mislykkede bestræbelse. Og dog ved jeg, at der er forskel på det, jeg kan se for mine øjne, og det, jeg begynder at fornemme bag min ryg. Hvad skal jeg gøre?' Over magikerens hoved, og lige bag hans ryg, dog inde i det rum af ordnet skønhed, begyndte en mægtig magnet at svinge ... Den forårsagede en hel omdrejning af mennesket under hvælvingen, der var i færd med at falde. Magneten drejede mennesket rundt, indtil han kunne se scenen og det rum, der ikke før var set ... Derefter lod magneten sin tiltrækningskraft strømme gennem hans hjertes midtpunkt. Magneten udløste den tilbagevisende kraft. Den mindskede kaos, indtil dets former ikke mere kunne ses. Nogle aspekter af skønhed, der ikke tidligere var åbenbaret, dukkede op. Og fra det ene rum strålede frem et lys, og ved dets kraft og liv tvang det magikeren til at bevæge sig fremad ind i lyset og forlade den farefulde hvælving.« Sådan lyder nogle tanker, oversat fra en gammel bearbejdelse på vers, som måske kan kaste lys over personlighedens dualitet og det arbejde, der skal udføres af menneskene på de syv stråler. Ved vi, hvor vi står? Er vi klar over, hvad vi har at gøre. Eftersom vi higer efter at komme ind i lyset, lad os da ikke anse nogen pris for høj at betale for denne åbenbaring. [side 239 i bogen de 7 stråler af Alice A. Bailey]